

# DE MELAATSCHÉ VAN NOSTA.

Uit het Fransch.



'S GRAVENHAGE, C. BLOMMENDAAL.





DE

WELAATSCHÉ

VAN

AOSTA.



UIT HET FRANSCH.



's GRAVENHAGE,  
C. BLOMMENDAAL.

1888.



## De Melaatsche van Aosta.

---

Het zuidelijk gedeelte van het stadje Aosta, ongeveer op de grenzen van Frankrijk en Italië, heeft een onherbergzaam voorkomen, en schijnt dan ook nooit zoer bevolkt te zijn geweest. De uitgestrekte bouw- en weilanden, die men er aantreft, worden aan de eene zijde begrensd door overblijfselen van oude kasteelen, die reeds dagteekenen uit den tijd der Romeinen, en aan de andere zijde door hooge tuinmuren.

Niettemin heeft deze eenzame plaats ten allen tijde de belangstelling der reizigers opgewekt. In de nabijheid toch van de stadspoort vindt men de ruïnen van een eeuwenoud ridderslot, waarin, volgens de overlevering, René van Chalons, door ijverzucht gedreven, zijne gemalin Maria van Braganza, in de 15<sup>de</sup> eeuw den hongerdood liet sterven, waarom de bewoners uit den omtrek aan dit kasteel den naam gaven van Bramafan, d. w. z. „Hongertoren”.

Op eenigen afstand ontwaart men een vierkante toren, even als de muur, waarop hij gebouwd is, uit marmer samengesteld, en die den naam draagt van „Toren der verschrikking”, omdat men langen tijd meende, dat hij tot verblijfplaats diende aan spoken.

De oudste bewoners van Aosta, vooral de vrouwen, verzekeren, dat zij menigmaal des nachts eene lange witte gedaante, met eene lamp in de hand, in den omtrek hebben zien rondzwerfen en in den toren verdwijnen. Eenige jaren geleden nu werd deze toren op bevel der regeering meer bewoonbaar gemaakt en van eene omheining voorzien, om voortaan een arme melaatsche te herbergen, die op deze wijze buiten de samenleving werd gesloten, ofschoon alles in het werk gesteld werd om zijn treurigen toestand zoo dragelijk mogelijk te maken. Het nabijgelegen hospitaal van St. Maurice moest zorgen voor zijn onderhoud; men verschafte hem eenige meubelen en de noodige werktuigen om een tuin aan te leggen en te onderhouden. Verscheidene jaren had hij daar in afzondering doorgebracht, geene andere menschelijke wezens ontmoetende, dan een ouden geestelijke, die hem nu en dan bezocht, en den man, die hem wekelijks zijn voorraad levensbehoeften uit het hospitaal kwam brengen. Tijdens den oorlog, die op het laatst der vorige eeuw in Italië woedde, kwam toevallig een officier de verblijfplaats van den ongelukkige voorbij, en daar de tuin deur openstond, trad hij, door nieuwsgierigheid gedreven, binnen. Hij vond

daar een man, hoogst eenvoudig gekleed, tegen een boom geleund en in diepe gedachten verzonken.

Op het gerucht van naderende voetstappen, riep de bewoner, zonder zich om te keeren, op smartelijken toon :

„Wie is daar en wat verlangt men van mij ?”

„Vergeef mij,” antwoordde de officier, „maar het gezicht van dezen schoonen tuin heeft mij wellicht eene onbescheidenheid doen begaan; intusschen was het niet mijn voornemen u te storen.”

„Kom niet nader,” antwoordde de ongelukkige, hem met de hand afwerende; *„vlucht, want gij bevindt u in de tegenwoordigheid van een melaatsche.”*

„Hoezeer ik u beklaag,” hernam de officier, „zal ik mij om die reden niet verwijderen; ik heb mij nooit van de ongelukkigen afgekeerd; alleen als mijne tegenwoordigheid u hindert, zal ik dadelijk van hier gaan.”

„Wees dan welkom,” riep hem de melaatsche toe, terwijl hij zich plotseling omkeerde, „en blijf, als gij daartoe den moed hebt, na mij te hebben aangezien.”

Gedurende eenige oogenblikken stond de officier als aan den grond genageld van verbazing en schrik, toen hij het geheel misvormde gelaat van den melaatsche aanschouwde. „Ik zal blijven,” sprak hij vervolgens, „als u het bezoek aangenaam is van een man, dien het toeval hier bracht, terwijl de levendigste belangstelling hem thans noopt te blijven.”

gelukkig en schept uzelf een wereld in het klein; wijngaarden en vruchtboomen van allerlei aard maken u dit verblijf gezellig en aangenaam. Maar er is eene ziekte, vreeslijker dan de uwe, en hoevelen zijn er helaas niet, die daaromtrent zoo onverschillig worden, dat zij zich noch om de kwaal, noch om het eenige, maar zekere middel ter genezing bekommeren. „Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon reinigt van alle zonde,” zegt de Heilige Schrift tot allen zonder onderscheid, want „allen hebben gezondigd en er is niemand rechtvaardig, ook niet één!” De volslagen eenzaamheid, waarin gij leeft, maakt het u gemakkelijk, te zoeken en te bedenken de dingen, die boven zijn, waar Christus is, Die ook u uitnodigt tot Hem te komen, en u eene plaats wil bereiden in de vele woningen des Vaders, waar geene zonde, geen dood, geen lijden of scheiding meer zijn zal. — Sedert hoe lang,” ging hij voort, „bewoont gij deze streken, en zijt gij hier altijd alleen geweest?”

„Op zeer jeugdigen leeftijd,” hernam de melaatsche, „verloor ik reeds mijne beide ouders, die ik dan ook niet gekend heb. Mijne eenige zuster stierf nu twee jaren geleden, en thans sta ik geheel alleen op de wereld, zonder zelfs een enkelen vriend te bezitten.”

De officier, wiens belangstelling in den ongelukkige steeds toenam, liet niet na hem te wijzen op Jezus, als op een Vriend, aan Wien hij zich volkomen kon toevertrouwen, Die gedurende zijne omwandeling op aarde



niet geschroomd had, de melaatschen aan te raken en te reinigen, en ook hem van de melaatschheid der zonde wilde verlossen. Vervolgens verzocht hij hem, iets van zijne levensgeschiedenis te vertellen, waaraan de ongelukkige in de volgende woorden voldeed:

„Gedurende vijf jaren deelde mijne zuster met mij dit verblijf; door dezelfde vreeselijke ziekte bezocht als ik, waren wij elkander tot gezelschap en troost, en ofschoon nu mijn leven veel eentoniger geworden is, ondervind ik toch, hoe geregelde arbeid in staat is mij ook daarmede te verzoenen. Des zomers geeft mijn tuin en het aankweken van bloemen en groenten mij overvloedige bezigheid, terwijl ik mij des winters onledig houd met het vervaardigen van matten en korven, met het maken en herstellen van mijne kleederen, terwijl ik ook een groot gedeelte van den dag in het gebed doorbreng. Op die wijze gaan de jaren voorbij, en telkens, als er een vervlogen is, komt het mij op nieuw voor, zeer kort te zijn geweest. Menigmaal heb ik hier geheele zomerdagen doorgebracht, op dit rotsblok gezeten, om te genieten van de heerlijke lucht en de schoone natuur; in zulke oogenblikken zijn mijne denkbeelden onbestemd; mijne blikken dwalen doelloos rond over de velden en rotsen, die mij omgeven, en waarmede ik mij als het ware heb vereenzelvigd, zoodat ik in iedere plek een vriend begroet, dien ik dagelijks met genoeg en wederzie.”

„Ik ken dat gevoel bij ervaring” zeide de officier.

„Ook ik zoek menigmalen te vergeefs bij de menschen wat mijn hart begeert; gelukkig heb ik eene andere bron, die nimmer opdroogt of teleurstelt; Gods woord roept mij toe: Werpt al uwe bekommernissen op Mij, want Ik zorg voor u, en Hij, die mij uit de duisternis getrokken heeft tot Zijn wonderbaar licht, heeft eenmaal gesproken: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en ik zal u rust geven!” O, mijn vriend, als gij die rust kendet, zoudt gij in uwe eenzaamheid niet alleen zijn, en zoudt ook gij kunnen uitroepen: Mijn vader en mijne moeder, ja, alle menschen hebben mij verlaten, maar de Heer heeft mij aangenomen.”

„Het valt mij menigmalen zoo moeielijk,” antwoordde de melaatsche, „te gelooven dat alle menschen van nature slecht zijn, ik stel mij de wereld buiten mij voor als bijna volmaakt, en maar al te dikwijls maakt mij dit denkbeeld ontevreden met mijn lot. Dan ontvlucht ik mijn verblijf om in de vrije lucht verademing te zoeken. Ik onttrek mij aan het oog der menschen, terwijl toch in mijn hart de vurige begeerte ontstaat ze te ontmoeten, en van den top des heuvels laat ik, als een wild dier tusschen de struiken verborgen, mijne bliken weiden over de stad Aosta. Wanneer ik dan in de verte hare gelukkige inwoners zie, strek ik menigmalen smeekend de handen naar hen uit, om ook mijn aandeel van geluk te ontvangen. Maar *niemand* hoort mij, en uitgeput van vermooidheid, levensmoede, sleep ik mij ten slotte weer naar mijne woning, waar ik dan gewoonlijk in het

gebed eenige kalmte voor mijn hart terug vind.”

„Alzoo wordt gij niet minder door zielssmart gefolterd als door lichamelijk lijden?”

„Het laatste is in den regel dragelijker dan het geestelijk lijden, ofschoon de pijnen met den loop der maan vermeerderen en verminderen. Wanneer zij opkomt, is de smart gewoonlijk zeer hevig; later schijnt de ziekte van aard te veranderen; de huid wordt droog en wit, en ik gevoel nauwelijks pijn meer. Maar het ergste zijn de slapeloze nachten, als het vermoeide lichaam geen rust vindt en de geest zich bezig houdt met mijn treurigen toestand en slechts een hopeloze toekomst voor zich ziet. Allerlei verwarde beelden komen mij dan verontrusten; nu eens word ik door een onweerstaanbare macht naar een bodemlozen afgrond gesleurd, dan weder zie ik zwarte vlekken voor mijne oogen, en terwijl ik daarop staar, worden zij steeds grooter en naderen mij moer en meer, tot het eindelijk bergen zijn, die mij onder hun gewicht verpletteren.

„Wellicht zoudt gij meenen, dat mij deze dingen in den droom voorkomen; maar neen, ik ben wel degelijk wakker. Ik zie onophoudelijk dezelfde voorwerpen, hetgeen mij een gevoel van afgrijzen veroorzaakt, dat alle andere smart verre overtreft. Ik voor mij kan de vrees niet onderdrukken, dat deze verschijnselen het begin zijn van krankzinnigheid.”

„Ik moet zeggen,” hernam de officier, „dat uw toestand mij de grootste belangstelling inboezemt, of-

schoon ik mij daarvan geen denkbeeld kan maken.”

„Maar gevoelt gij niet de minste vrees in mijne tegenwoordigheid? Ga hier op dezen steen zitten, dan zal ik mij achter het struikgewas begeven, en zoo zullen wij ons gesprek kunnen voortzetten, zonder elkander aan te zien.”

De vreemdeling verzette zich hiertegen, en verlangde dat de melaatsche bij hem zou komen zitten. Zelfs maakte hij eene onwillekeurige beweging om diens hand te vatten, die de ongelukkige intusschen snel terugtrok.

„Het zou wel de eerste maal zijn,” zeide hij, „dat mij zulk een geluk te beurt viel; *nog nooit heeft mij iemand de hand gedrukt.*”

„Hebt gij dan, behalve uwe zuster, nooit eenige bloedverwantschap gekend, heeft nooit iemand van uwe betrekkingen u lief gehad?”

„Gelukkig voor de menschheid, heb ik geene betrekkingen meer op aarde. Mijne zuster was de eenige band, die mij nog aan het menschdom verbond. God heeft dien band verbroken en mij alleen en verlaten op de wereld doen overblijven. Haar moed en geestkracht ondersteunden mij in den strijd tegen de verwijfeling, die mij vooral sedert haar heengaan menigmaal aangrijpt. Intusschen leefden wij volstrekt niet in die innige vertrouwelijkheden, die gewoonlijk tusschen broeder en zuster bestaat; de aard onzer ziekte vergunde ons zelfs niet dezen troost. Wanneer wij ons

tot het gemeenschappelijk gebed begaven, vermeden wij stelselmatig elkander aan te zien, opdat het gezicht onzer wederzijdsche ellende ons niet zou beletten onze harten tot God op te heffen. Na het gebed begaf mijne zuster zich ook terstond weder naar haar eigen vertrek, of trok zich terug onder gindsche notenboomen, aan het einde van den tuin, en zoo leefden wij bijna altijd gescheiden."

„Maar waartoe,” vraagde de officier, „was het noodig u dien dwang op te leggen, daar gij in denzelfden toestand verkeerdet?”

„Toen mijne zuster door de vreeselijke ziekte werd aangetast, waarvan mijne geheele familie het slachtoffer is geworden, en mij in mijne afzondering kwam opzoeken, hadden wij elkander nooit gezien; hare ontsteltenis bij gelegenheid dezer eerste ontmoeting was dan ook onbeschrijfelijk. De vrees van haar te bedroeven, of, wat nog erger zou geweest zijn, een noodlottigen invloed op haar uit te oefenen door mijne aanraking, deed mij terstond besluiten deze treurige levenswijze aan te nemen. De noodlottige ziekte had slechts hare borst aangestast, en ik koesterde nog altijd de hoop, dat zij wellicht zou kunnen genezen. Gindsche haag, die er nu zoo verwaarloosd uitziet, scheidde den tuin in twee deelen, terwijl ik aan weerszijden daarvan een pad had aangelegd, waarlangs wij konden wandelen, ten einde ons met elkander te kunnen onderhouden, zonder nochtans elkander te zien of te naderen.

Toen was ik ten minste niet *alleen*; de tegenwoordigheid mijner zuster gaf bekoorlijkheid en levendigheid aan dit afgelegen oord, en ik hoorde in mijne eenzaamheid het geluid harer voetstappen. Als ik mij met het aanbreken van den dag naar buiten begaf, werd de torendeur zachtjes geopend en hoorde ik de stem, die mij zoo lief was. En wanneer ik des avonds mijne bloemen begoot, wandelde zij dikwijls op deze zelfde plaats, waar ik nu tot u spreek, en zag ik hare schaduw mij telkens voorbijgaan.

„Maar ook dan, als ik haar niet zag, vond ik overal de sporen van hare tegenwoordigheid, hetzij eene ontbladerde bloem, of eenige takjes, die zij onder het loopen had afgeplukt. Nu ben ik alleen, en zelfs het pad, dat naar hare geliefkoosde plek in den tuin voerde, verdwijnt langzamerhand onder het gras. Zonder den schijn aan te nemen, alsof zij zich met mijne zaken bemoeide, was zij altijd bedacht op hetgeen zij wist, dat mij genoeg kon geven. Kwam ik in mijne kamer, dan was ik menigmaal verrast op het gezicht van eene vaas met versche bloemen of van schoone vruchten, die zij met eigen hand had gekweekt. Ik durfde haar deze liefdediensten niet op dezelfde wijze vergolden, en had haar zelfs nu en dan verzocht, niet in mijne kamer te komen; maar wie is in staat der zusterlijke genegenheid perken te stellen?

„Op zokoron nacht liep ik, door ondragelijke pijnen gekwold, in mijne cel op en neêr. Na geruimen tijd

zette ik mij een oogenblik neder om uit te rusten, toen ik buiten de kamer een licht gedruisch meende te hooren. Ik loop naar de deur! ik luister en hoor de stem mijner zuster, die mijne jammerkreten had vernomen, en nu aan mijne deur geknield, voor mij bad. Diep getroffen volgde ik van binnen werktuigelijk hare woorden, en toen zij geeindigd had, riep ik haar toe: „Vaarwel, geliefde zuster; ik dank u voor uwe hartelijke belangstelling, moge God u daarvoor zegenen; ik gevoel mij inderdaad veel beter.” En werkelijk mocht ik ervaren, dat God haar gebed verhoord had, daar ik eindelijk in een verkwikkenden slaap viel.

„Van harte wensch ik u toe, belangstellende vreemdeling, dat gij nooit ondervinden moogt, wat het is, geheel alleen te staan! Mijne zuster is niet meer, maar God zal mij, hoop ik, voortdurend de noodige kracht geven om den strijd moedig voort te zetten; dat is mijn dagelijksche bede.”

„Hoe oud was uwe zuster,” vroeg de officier, „toen zij van u weggenomen werd?”

„Zij was nauwelijks vijfentwintig jaar, maar ten gevolge van veel lijden zag zij er aanmerkelijk ouder uit. Ofschoon de ziekte, die haar ten grave sleepte, hare gelaatstrekken had doen veranderen, kon zij nog steeds schoon genoemd worden; eene doodelijke bleekheid intusschen, die ik met tocnemende bezorgdheid gadesloeg, en die haar het voorkomen gaf van eene levende doode, deed mij het ergste vreezen, terwijl

haar toestand weldra van dien aard werd, dat ik naar een spoedig einde moest verlangen. Zij werd voortdurend zwakker, terwijl herhaalde bezwijmingen haar leven steeds ernstiger bedreigden. Op zekeren avond tegen het begin van Augustus was zij zoo terneergeslagen, dat ik besloot, haar niet meer alleen te laten; ik ging bij haar zitten, en kon mijne tranen niet bedwingen, daar ik er een voorgevoel van had, dat het onderhoud, dat in dien nacht tusschen ons plaats had, het laatste zou zijn. Na eenigen tijd gaf zij den wensch te kennen, nog eenmaal naar buiten te worden gebracht, om nog een blik te werpen op het notenboschje, hare geliefkoosde zitplaats gedurende de warme zomerdagen. Toen ik haar in mijne armen wilde nemen, om haar te dragen, sprak zij met zwakke stem: „Ondersteun mij maar; wellicht heb ik nog kracht genoeg om te loopen. Ik bracht haar langzaam naar de bedoelde plaats, waar ik haar eene gemakkelijke zitplaats bereidde van droge bladeren, die zij zelve daar verzameld had. Na haar zoo goed mogelijk tegen de vochtigheid van den nacht te hebben beschut, wilde ik mij bij haar nederzetten, maar zij verlangde in deze oogeblikken alleen te zijn. Ik verwijderde mij dus, zonder haar nochtans uit het oog te verliezen. Nu en dan zag ik hoe zij de handen als in het gebed ten hemel verheef. Toen ik weer in hare nabijheid kwam, vroeg zij om water; ik bracht haar een beker, waaraan zij gretig de lippen zette, maar het ontbrak haar aan de kracht



om te drinken. „Ik voel mijn einde naderen,” sprak zij; „weldra zal ik dáár zijn, waar zij niet meer hongeren, noch dorsten, waar verzadiging van vreugde zijn zal in de tegenwoordigheid des Lams.” Dit waren hare laatste woorden. Ik legde haar hoofd tegen mijn borst en ondersteunde haar op deze wijze gedurende dien laatsten strijd, die drie uren duurde, waarop zij zacht en kalm in mijne armen ontsliep.

„Gij kunt denken, hoe smartelijk mij het verlies van zulk eene gezellin, vooral in den eersten tijd, moest vallen. Gedurende de eerste dagen na haren dood verkeerde ik in een toestand van gevoelloosheid, die mij belette het verlies in al zijn omvang te begrijpen, en toen ik eindelijk uit dien toestand ontwaakte, meende ik werkelijk krankzinnig te worden. Dien tijd zal ik niet licht vergeten; hij herinnert mij aan het grootste ongeluk, dat mij ooit is overkomen, en tevens aan de misdaad, die er bijna het gevolg van geweest was.”

„Wat! Een misdaad! ik kan het haast niet gelooven.”

„Het is, helaas, maar al te waar, dat ik toen op het punt geweest ben, een misdaad te begaan, en ofschoon ik vrees, dat de mededeeling daarvan mij in uwe achting zal doen dalen, wil ik mij niet beter voordoen dan ik ben, terwijl gij mij wellicht zult beklagen, ook waar gij mij moet veroordeelen. Reeds meermalen had ik in een aanval van zwaarmoedigheid er aan gedacht een einde aan mijn leven te maken; gelukkig

had Gods genade mij daarvoor bewaard, toen een schijnbaar zeer onbeduidend voorval mij bijna ten verderve had gevoerd. Sedert een paar jaren waren wij in het bezit van een klein hondje, waaraan mijne zuster zeer gehecht was, en ik moet u zeggen, dat het mij na haren dood inderdaad tot vertroosting en opbeuring was. Door iedereen verworpen, had het in het huis van den „Melaatsche” eene welwillende opname gevonden. Mijne zuster, die in de komst van dezen trouwen vriend een wonder van Gods liefde zag, had hem den naam gegeven van „Mirakel,” en ofschoon het een buitengewoon leelijk dier was, vonden wij in zijne tegenwoordigheid veel afleiding. Nu en dan wist hij aan onze waakzaamheid te ontsnappen en vertoonde zich dan in de stad tot groote ongerustheid van vele inwoners, die bezorgd waren dat hij de kiem onzer ziekte zou kunnen overbrengen; zij besloten dus eene klacht in te dienen bij den kommandant, en deze gaf bevel dat mijn hond op staanden voet moest worden afgemaakt.

„Weldra verschenen dan ook eenige soldaten, vergezeld van vele burgers, om dit wreede vonnis ten uitvoer te brengen. In mijne tegenwoordigheid deden zij het arme dier een touw om den nek en sleepten het mede. Toen hij aan de tuindeur gekomen was, kon ik niet nalaten, nog eens naar hem te zien; hij richtte zijne trouwe oogen met eene smeekende uitdrukking op mij, als verwachtte hij dat ik hem zou verlossen. Het plan was, hem in de rivier te verdrinken, maar het volk,

dat hem buiten opwachtte, steenigde hem. Ik hoorde zijne jammerkreten en keerde meer dood dan levend in mijne verblijfplaats terug; ik kon mij ter nauwernood staande houden, en wierp mij te bed in een onbeschrijfelijk gevoel van ellende. Door smart verblind, zag ik in de uitvoering van dit rechtvaardig, maar streng bevel, slechts eene even afschuwelijke als noodelooze willekeur, en ofschoon ik mij nu schaam over de gevoelens, die mij destijds bezielde, denk ik toch nog altijd met weemoed aan die oogenblikken terug. Ik bracht dien ganschen dag in de grootste opgewondenheid door, nu men mij wreedaardig van het laatste levende wezen had beroofd, en die laatste slag had al de wonden van mijn hart op nieuw opengereten. In dezen gemoedstoestand zat ik aan den avond van dien dag tegen het ondergaan der zon op denzelfden steen, waarop gij nu gezeten zijt; ik dacht na over mijn treurig lot, toen ik bij die twee beuken aan het einde van de haag een jeugdig echtpaar zag aankomen, eerst sedert een paar dagen gehuwd. Hun weg voerde hen door de weide langs de plaats waar ik mij bevond. De kalme rust, die het gevolg is van een onbetwistbaar geluk, spiegelde zich op hunne gelaatstrekken af, terwijl zij met langzame schreden hunne wandeling vervolgden. Plotseling stonden zij stil, en zag ik hoe de jonge vrouw haar hoofd op den schouder haars echtgenoots liet rusten. Voor de eerste maal in mijn leven sloop de ijverzucht mijn hart binnen, want nog nooit had ik het geluk in zulke liefelijke

vormen aanschouwd. Ik volgde hen met de oogen tot aan het einde van gindsche weide, en toen zij achter de boomen verdwenen waren, werd mijn oor getroffen door kreten van blijdschap bij de ontmoeting hunner wederzijdsche bloedverwanten, die hen waren komen opzoeken. Oud en jong omringde hen; ik vernam het verward gedruisch hunner vroolijke stemmen; ik zag hunne kleederen door de boomen heen, en de geheele groep scheen als door een wolk van geluk omgeven. Dezen aanblik kon ik niet verdragen, ik gevoelde iets van de helsche smarten en moest het oog afwenden, waarop ik mij naar mijne cel spoedde. Nog nooit had deze mij zoo eenzaam, zoo somber toegeschenen als bij deze gelegenheid. Hoe vreeselijk kwam mij nu mijn toestand voor, wanneer ik bedacht dat ik in dit verblijf mijn leven zou moeten doorbrengen. Ik stond op tegen God, en beschuldigde hem, dat Hij het geluk in zoo ruime mate had uitgestort over al het geschapene, terwijl Hij mij, mij alleen zonder hulp, zonder vrienden, zonder levensgezellin had gelaten! Met zulke gedachten vervuld, dacht ik er toen allerminst aan, dat alle dingen moeten medewerken ten goede, en dat ik langs dien smartelijken weg moest leeren van alles af te zien, om mij geheel in zijne hand te stellen, ook al drukte die hand zwaar op mij.

„Ik vergeleek mij zelve bij den onterfden zoon, die het rijke vaderlijk erfdeel in andero handen ziet, zonder daarvan iets te ontvangen. „Neen! neen!” riep ik

eindelijk uit in een aanval van vertwijfeling, „voor u is geen geluk op aarde, het is u beter te *sterven* dan te leven. Al te lang reeds hebt gij den grond door uwe aanwezigheid bezoedeld; moge hij u levend ver- slinden en geen spoor van uw noodlottig bestaan over- laten!” Mijne onzinnige woede nam voortdurend in hef- tigheid toe, en eindelijk besloot ik aan mijn leven een einde te maken. Ik vatte het voornemen op mijne ver- blijfplaats in brand te steken, en tegelijk met mijzelf alles te vernietigen, wat nog eenige herinnering aan mij zou hebben kunnen achterlaten. Van woede buiten mij zelf, ijde ik naar buiten; ik dwaalde geruimen tijd in de schaduw mijner woning rond; kreten van smart en vertwijfeling ontsnapten aan mijne borst, ter- wijl het geluid mijner eigene stem mij in de stilte van den nacht met schrik vervulde. Onder den uitroep: „Wee over u, melaatsche, *wee over u*,” keerde ik in mijn toren terug, en hoorde duidelijk hoe de echo van de ruïne van het kasteel Bramafan telkens herhaalde: „Wee... over... u...!” In den grootsten angst stond ik stil aan de deur mijner woning, en nog steeds klonk het mij in het oor als een echo van de bergen: „Wee, wee over u!”

„Ik nam eene lamp en, vast besloten mijn heilloos voornemen ten uitvoer te brengen, begaf ik mij naar de laagst gelegen kamer, die mijne zuster had bewoond en die ik sedert haar dood nimmer betreden had: haar stoel stond nog op dezelfde plaats, en eene huivering overviel mij, toen ik haar sluier en eenige harer klee-

dingstukken in de kamer verspreid vond; duidelijk herinnerde ik mij nu de laatste woorden, die zij daar tot mij gesproken had: „Mijn broeder, als ik van u zal weggegaan zijn, herinner u dan altijd, dat Hij, in Wiens hand ook uw leven is, gezegd heeft: „Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten.” Ken Hem dan in al uwe wegen en Hij zal uwe paden recht maken.” Het was mij, als hoorde ik hare stem, en, toen ik de lamp op tafel zette, viel mijn oog op haar Bijbel, waarin zij ongetwijfeld kort voor haar dood troost en bemoediging had gezocht.

„Op dit gezicht gevoelde ik mij door een heilige vrees aangegrepen, daar het mij eerst nu duidelijk werd, in welk een afgrond ik op het punt stond mij neder te storten. Eerbiedig nam ik het boek in de hand en sprak: „Hierin zal ik voortaan den troost vinden, dien ik zoo zeer behoef, de hulp, waarvan zij mij gesproken heeft.” Bij het openslaan der gewijde bladen vond ik een verzegeld geschrift, dat mijne zuster voor mij had achtergelaten. Een vloed van tranen, te lang bedwongen, gaf eindelijk verlichting aan mijn overstelpt gemoed, en tevens verdwenen als in een oogenblik al de noodlottige plannen, die ik had beraamd. Langen tijd hield ik den kostbaren brief aan het hart gedrukt, alvorens in staat te zijn, hem te lezen; ik wierp mij op de knieën, en na een vurig gebed, opende ik hem, om kennis te nemen van den inhoud, die nooit uit mijn geheugen zal worden gewischt.

*„Geliefde Broeder,*

*Wanneer de tijd nadert, dat ik u zal verlaten, smeech ik den Heer, dat Hij u kracht geve, met het oog op Hem, alleen den weg voort te zetten, zoodat ook gij zult worden opgeroepen, en dan hoop ik u daar weder te zien, waar niets ons meer zal scheiden. Ik vermaak u mijn Bijbel, waarin ik te midden van alle zorgen en moeielijkheden nooit vergeefs raad en hulp heb gezocht, en ik vertrouw, dat hij ook u moge zijn: „Een lamp voor uwen voet en een licht op uw pad.“*

„Toen ik aan het einde van den brief gekomen was, gevoelde ik mij uitgeput door al hetgeen ik gedurende de laatste dagen had ondervonden en het duurde dan ook niet lang of ik viel in zwijm. Het was of een nevel mij het gezicht benam en geruimen tijd was ik bewusteloos. Diep in den nacht ontwaakte ik uit dien toestand, en naarmate mijne denkbeelden helderder werden, gevoelde ik een onbeschrijflijken vrede in mijn hart. Alles wat in de laatste uren met mij was voorgevallen,

scheen mij een droom. Het was mij eene behoefte in de eerste plaats God te danken, Die mij verhinderd had de voorgenomen misdaad te volvoeren. Tot dat einde klom ik in den toren en bracht daar het overige van dien nacht door in het gebed en met het lezen van het boek Job, waaruit ik veel vertroosting putte, zoodat ook ik kon uitroepen: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd!"

Aan het einde van zijn verhaal gekomen, bedekte de melaatsche het gelaat met beide handen, terwijl ook de officier niet in staat was een woord te spreken.

Na eenige oogenblikken stond de eerste op en sprak:

„Vreemdeling, wanneer gij ooit door droefheid of moedeloosheid wordt overvallen, denk dan aan den melaatsche van Aosta, en ik twijfel niet of uw bezoek zal niet vruchteloos geweest zijn.”

Zij sloegen te zamen den weg in, die naar den uitgang leidde. Toen de bezoeker gereed stond om te vertrekken, trok hij den rechter handschoen aan en zeide tot den melaatsche: „Nog *nimmer* heeft u iemand de hand gedrukt; sta mij toe, dit nu te doen; het is die van een vriend, die in uw lot levendig belang stelt.” De ongelukkige trad verschrikt eenige schreden terug, en terwijl hij oogen en handen hemelwaarts richtte, riep hij uit: „God van alle genade, stort uwen zegen rijkelijk uit over dezen man!”



„'t Hoofd omhoog, het hart naar boven!  
 Hier beneden is het niet;  
 't Ware leven, lieven, loven  
 Is maar, waar men Jezus ziet.  
 Wat men hoor' of zie op aard,  
 Is voor 't harte niets meer waard;  
 Wil men leven, lieven, loven,  
 't Hoofd omhoog, het hart naar boven!”

Met de herinnering aan deze woorden nam de officier afscheid van zijn gastheer, dien hij hier beneden niet wederzag, terwijl hij er bijvoegde: „Moge het woord, door den Heer Jezus tot zijne discipelen gesproken in de ure van scheiden, ook u in uwe eenzaamheid tot blijvenden troost zijn: „Ziet, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld!”







